Ні зір ясних мандрівні каравани,
Ні стрімкощоглі на морях човни,
Ні рицарі затяжної війни,
Ні олені стрункі серед поляни,

Ні строф любовних плетиво кожане,
Ні вісті радісні із чужини,
Ні спів жіночий ранньої весни
В садах, де чисті гомонять фонтани, —

Ніщо поваби серцю не несе,
Бо згасло сонце і померкло все,
Разом із ним засипане землею.

В життя моє лиш смуток увійшов,
Я кличу смерть, щоб ту зустріти знов,
Що краще був би не стрічався з нею.